

НИНА БОЖИДАРОВА
НЕПОЗНАТИ ВЛЮБЕНИ

chitanka.info

Малък и скучен град. Мръсен и горещ. Седя на паравана на градинката и си клатя краката. Клат-клат. Досадно, тъпо и лепкаво. Няма интрига, нито интерес, няма и пари. Няма къде да отида, нито какво да правя. Моята майка, всъщност аз вече си нямам никого, но жената, която ми беше майка доскоро, захлопна вратата на дома зад гърба ми и каза, че е завинаги. Зад гърба ми, защото аз излизах, за да не се върна повече. Захлопването беше само детайл. Условност.

Старецът се усмихна. Показа между месестите си устни жълти и големи зъби. Грозни зъби, но те го правеха трогателен. Както и плешивината — откровена, лъскава и обширна. Старецът изплува изведнъж от лепкавото празно пространство пред мен. Празно, ако не се броят мухите и тримата цигани, които тъжно пиеха бира. Тъжните цигани са голяма рядкост. Може би като трогателните старци.

— Искаш ли сладолед?

В този град сладолед нямаше. Единственият град на света без сладолед. Това аз знаех много добре.

— Ц — казах аз. Понякога съжалявах, че младея, младея прекалено и никой не ми предлага нищо друго освен сладолед. Искам да кажа не ми предлагат цигара или по едно малко. И даже не ме питат колко е часът. Малките рядко носят часовници. Поне по мое време беше така.

— Нямах ли приятелки?

— Ц — повторих аз. Всъщност приятелки имах. Те старееха за разлика от мен. И го правеха за пари — не стареенето, а може би и него, ако се замисли човек. Чудя се защо са тия пари (чудя се, защото нямам). Могат да ти ги откраднат. Да ги загубиш или... Да се чукаш, за да ги дадеш. Т.е. обратното — да ги дадеш, за да се чукаш. Смешно нали?

— Как се казваш?

— Ц — отговорих по инерция. После свих рамене. Старецът отново показва масивни жълти зъби. Той може би съвсем не беше старец. Не знам. Сега ми е трудно да определя. Не помня нищо, освен че беше трогателен. Ръцете му също бяха трогателни. Малки и пухкави, те държаха коленете ми. Държаха ги удивено.

— Каква си малка — той искаше да каже още нещо, но само въздъхна.

Старецът дойде право при мене. Всъщност той нямаше при кого друго да отиде — мухи, тъжни цигани и аз. Избор — не ще и дума. И старецът отнякъде знаеше, че няма да избягам и да кажа, че мама ме чака. Очите на стареца бяха твърде пошло обикновени, за да бъде той магьосник. Дори и да не беше старец, той бе живял достатъчно дълго. Достатъчно дълго, за да знае. Ако е въпрос и аз знаех, въпреки че бях малка. Сигурно и мухите едnodневки също знаеха.

Късите дебелички пръсти на стареца се движеха странно бързо и напомняха кебапчета, по неизвестна причина търкалящи се по наклонена чинийка. Наклонената чинийка беше моята рокля на пеперудки. Рокля с осемнайсет копчета. От момента, когато напуснаха раменете ми ръцете му престанаха да бъдат удивени. Станаха просто сръчни. И бързи и смели също. Въпреки че естествено нямаше нищо страшно. Старецът ме разгледа внимателно и бавно както някои хора оглеждат месото в месарница, за да не им пробутат скрит кокал или повече тлъстина.

— Свали това — той посочи оставащото от облеклото ми. И продължи критично да ме разглежда. Вече в него нямаше нищо трогателно. И даже плешивината му изглеждаше като добре излъскан под на месарница.

Тревата боцкаше и гъделичкаше. Пухкавите ръчички на стареца притискаха силно и без никакво удивление това, което след година-две щях да нарека бюст. Старецът дишаше шумно, сумтеше и лигавеше врата ми. Вратът ми беше мръсен. Аз се чувствах виновна за това. Въпреки че нищо и никога не би могло да ме накара да усетя в себе си истинска вина.

Започвах дяволски да се отегчавам, когато най-сетне, старецът премина към съшината на нещата. Рязко, грубо, вероятно по старчески... но аз не изпитах болка. Както не изпитах и нищо друго. Мислех си, че би трябвало да се самосъжалявам. Явно не знам колкото него. Даже съвсем нищичко не знам. Но то не е нужно. Нещата са едни и същи. Винаги и навсякъде. Със или без сладолед. Старецът би могъл да ме почерпи една боза или да ми купи кифла с мармалад. Но той...

И в това нямаше нищо странно. Беше си в реда на нещата — очевидно.

Тревата под гърба ми се беше сплескала, не боцкаше и не гъделичкаше. Едно усещане по-малко. Небето над мене беше бледо,

синьо и сигурно лепкаво на пипане. Като гърба на стареца. Въпреки че той май не беше син. Камъче с много ръбчета ми убиваше.

Старецът започна да хрипти. Сториха ми се почти отчаяни хрипове, които никога не издава човек. Старецът имаше чувство за ритъм и може би това беше единственото му положително качество.

Ритъмът беше правилен и непроменлив. Ритъм 2/4. Съвсем неочаквано от един старец.

По обширната му плешивина се появиха ситни капчици. Много, но не толкова ситни, за да бъдат трогателни.

Старецът ускори рязко и аз престанах да отчитам равноделните 2/4. Аз само затворих очи и го последвах като покорна танцьорка на ръченица. Ръченица по стръмен планински склон, от който се спускаш и пропадаш някъде, където няма нито дъно, нито хоризонт. Или по-скоро ръченицата на Виенското колело — внезапно рязко изчезване надолу до спазми в стомаха.

И след това нагоре. Възход? Подем? Или просто тласък — мощен и елементарен. На чиято основа работи четиритактовият двигател. И двутактовият сигурно също.

С ръце се впихах в пръстта, но естествено го забелязах доста по-късно. Докато дълго се опитвах да изстържа набитата под ноктите ми пръст. Ще да е било чернозем. В тези географски ширини...

Ускорението внезапно свърши и старецът се разля по слабините ми. Виенското колело бавно спираше и бавно в съзнанието ми премина съжаление, че не съм взела повече билетчета.

Ако можеше да обикнеш старец в момента докато той се разлива по слабините ти, аз бих обикнала стареца...

Хрип. Странен и дълбок. И повече нищо. Вятър. Или собственото ми дишане. И трева с корените и пръст в ръцете ми.

Старецът остана неподвижен. Замрял танцьор на ръченица, изчакващ музикантите да започнат отново. Но те се бавеха.

Аз леко отместих главата му и безсъзнателен хладен поглед се допря до лицето ми.

Старецът не дишаше. Старецът не виждаше. И беше повече от сигурно, че той не помни, не мисли и не знае.

Внезапно усетих тежестта му върху себе си. Все едно цялото виенско колело ме беше притиснало. Успях да бутна стареца настрани и той се просна до мен на смачканата трева с тъп и ужасяващ звук.

Трябваше да бягам бързо, бързо от тоя град, където дори нямаше сладолед. Краката ми трепереха и аз не вярвах, че мога да се изправя на тях. Лицето ми бе мокро. Трябва да са били сълзи, защото лигавите целувки на стареца бяха отдава изсъхнали. Отдавна, преди няколко дълги и пусти мигове, в които освен дишането ми нямаше нищо друго.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.